

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 6 października 2015 r.*

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek chloranu sodu w EOG —
Decyzja zmieniająca, w której Komisja skróciła stwierdzony czas uczestnictwa w kartelu —
Obliczanie kwoty grzywny — Przedawnienie — Artykuł 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003

W sprawie T-250/12

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, dawniej Uralita, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez K. Struckmanna, adwokata, oraz przez G. Forwood, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez N. von Lingena, R. Sauera i J. Bourke'a, a następnie przez R. Sauera i J. Norris-Usher, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 2 i art. 2 decyzji Komisji C(2012) 1965 final z dnia 27 marca 2012 r., zmieniającej decyzję Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 – Chloran sodu),

SĄD (druga izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni i L. Madise (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 listopada 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, dawniej Uralita, SA, jest spółką akcyjną prawa hiszpańskiego. W 1992 r. utworzyła ona Aragonesas Industrias y Energía, SA. Aż do 1994 r. skarżąca posiadała 100% akcji tej spółki akcyjnej. W grudniu 1994 r. przeniósła ona całą działalność wspomnianej spółki akcyjnej w branży chemicznej na utworzoną przez siebie wcześniej spółkę holdingową, którą nazwała Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (zwaną dalej „spółką EIA”). W 2003 r. w wyniku połączenia skarżąca wchłonęła spółkę EIA i na nowo weszła w posiadanie 100% akcji tej spółki akcyjnej. W dniu 2 czerwca 2005 r. zbyła ona na rzecz Ercros Industrial, SAU (zwanej dalej „Ercrosem”) wspomnianą spółkę akcyjną, która nazywa się obecnie Aragonesas Industrias y Energía, SAU (zwana dalej „Aragonesasem”).
- 2 W dniu 28 marca 2003 r. przedstawiciele EKA Chemicals AB (zwanej dalej „spółką EKA”), spółki z siedzibą w Szwecji, złożyli wniosek o zwolnienie z grzywien lub ewentualnie o obniżenie ich kwoty na podstawie obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy”) w związku z istnieniem kartelu na rynku chloranu sodu.
- 3 W dniu 30 września 2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich wydała decyzję przyznającą spółce EKA warunkowe zwolnienie z grzywiny, zgodnie z pkt 15 komunikatu w sprawie współpracy.
- 4 W dniu 10 września 2004 r. Komisja, działając na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), skierowała żądania udzielenia informacji do szeregu spółek, w tym do Aragonesasa. W dniach 3 i 9 grudnia 2004 r. Aragonesas odpowiedział na te żądania udzielenia informacji.
- 5 W okresie od dnia 13 listopada 2006 r. do dnia 11 kwietnia 2008 r. Komisja, działając na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, skierowała żądania udzielenia informacji do szeregu spółek, w tym do Aragonesasa w dniach 13 listopada 2006 r., 8 lutego 2007 r., 12 marca 2007 r. i 11 kwietnia 2008 r., jak również do skarżącej w dniach 8 lutego 2007 r., 20 kwietnia 2007 r. i 11 kwietnia 2008 r.
- 6 W dniu 27 lipca 2007 r. Komisja przyjęła pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, którego adresatami byli między innymi Aragonesas i skarżąca. Obie te spółki przekazały Komisji w wyznaczonym terminie swe uwagi na temat tego pisma.
- 7 W dniu 20 listopada 2007 r. skarżąca skorzystała z przysługującego jej prawa do ustnego wysłuchania przez Komisję.
- 8 W dniu 11 czerwca 2008 r. Komisja wydała decyzję C(2009) 2626 wersja ostateczna dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 – Chloran sodu) (zwaną dalej „decyzją z 2008 r.”). W decyzji tej Komisja uznała, że Aragonesas uczestniczył w omawianych antykonkurencyjnych praktykach w okresie od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 9 lutego 2000 r.
- 9 Po pierwsze, jeśli chodzi o skarżącą, Komisja uznała w istocie w motywach 416–426 i 455–468 decyzji z 2008 r., że skarżąca wywierała bezpośrednio, ale również pośrednio, za pośrednictwem spółki EIA, decydujący wpływ na kierunki strategii i ogólną politykę handlową Aragonesasa. Po drugie, Komisja uznała, że zważywszy z jednej strony na domniemanie, że spółka EIA wywierała decydujący wpływ na Aragonesasa, ponieważ posiadała cały jego kapitał w momencie popełnienia naruszenia, a z drugiej strony na inne czynniki wskazane w decyzji z 2008 r., spółka EIA przynajmniej faktycznie wywierała

decydujący wpływ na zachowanie Aragonesasa, tak że spółka ta – jako podmiot tworzący razem z Aragonesasem przedsiębiorstwo, które dopuściło się naruszenia – była odpowiedzialna za zachowanie o znamionach naruszenia tego przedsiębiorstwa. W konsekwencji zważywszy, że spółka EIA została wchłonięta w 2003 r. przez skarżącą, a skarżąca stała się jej następcą na płaszczyźnie prawnej i ekonomicznej, Komisja uznała, że przy tej okazji odpowiedzialność spółki EIA za zachowanie o znamionach naruszenia wspomnianego przedsiębiorstwa przeszła na skarżącą.

- 10 Dlatego też w motywach 469 i 487–489 decyzji z 2008 r. Komisja uznała Aragonesasa i skarżącą za solidarnie odpowiedzialnych za naruszenie popełnione przez Aragonesasa w okresie od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 9 lutego 2000 r.
- 11 Komisja uznała zatem w art. 1 lit. g) i h) decyzji z 2008 r., że odpowiednio Aragonesas i skarżąca naruszyli art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc w okresie od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 9 lutego 2000 r. w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk.
- 12 W art. 2 lit. f) decyzji z 2008 r. Komisja nałożyła na Aragonesasa i skarżącą, na zasadzie odpowiedzialności solidarnej, grzywnę w wysokości 9 900 000 EUR.
- 13 W art. 4 decyzji z 2008 r. Komisja wymieniła adresatów rzeczony decyzji, wśród których znaleźli się Aragonesas i skarżąca.
- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 sierpnia 2008 r. Aragonesas wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z 2008 r. w zakresie, w jakim decyzja ta go dotyczyła. Owa skarga została zarejestrowana pod numerem T-348/08. Aragonesas zakwestionował w istocie swoje uczestnictwo w omawianych praktykach antykonkurencyjnych w okresie od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 9 lutego 2000 r. i w konsekwencji całkowitą kwotę grzywny, która została na niego nałożona.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 sierpnia 2008 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z 2008 r. w zakresie, w jakim decyzja ta jej dotyczyła. Owa skarga została zarejestrowana pod numerem T-349/08. Skarżąca zakwestionowała w istocie decyzję Komisji, w której instytucja ta przypisała jej zachowanie o znamionach naruszenia zarzucane Aragonesasowi i nałożyła na nią grzywnę podlegającą zapłacie na zasadzie odpowiedzialności solidarnej ponoszonej wspólnie z Aragonesasem.
- 16 W dniu 16 września 2008 r. skarżąca zapłaciła tymczasowo kwotę grzywny nałożonej na nią w decyzji z 2008 r. na zasadzie odpowiedzialności solidarnej ponoszonej wspólnie z Aragonesasem.
- 17 W wyroku z dnia 25 października 2011 r. Aragonesas Industrias y Energía/Komisja (T-348/08, Zb.Orz., EU:T:2011:621, zwanym dalej „wyrokiem Aragonesas”) Sąd orzekł, co następuje:

„1) Stwierdza się nieważność art. 1 lit. g. decyzji Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. [101 TFUE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 – Chloran sodu) w zakresie, w jakim Komisja Wspólnot Europejskich uznała w niej, iż [Aragonesas] dopuścił[...] się naruszenia w okresie, po pierwsze, od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 27 stycznia 1998 r., a po drugie, od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 9 lutego 2000 r.

2) Stwierdza się nieważność art. 2 lit. f) decyzji C(2008) 2626 wersja ostateczna w zakresie, w jakim ustala ona kwotę grzywny na 9,9 mln EUR.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

[...]”.

- 18 W pkt 247 ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd postanowił „uwzględnić pierwszą część zarzutu pierwszego jako częściowo zasadną, ponieważ Komisja dopuściła się błędu, wnioskując w [...] decyzji [z 2008 r.], że [Aragonesas] uczestniczył[...] w rozpatrywanym naruszeniu, po pierwsze, od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 27 stycznia 1998 r. i, po drugie, od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 9 lutego 2000 r.”.
- 19 W pkt 258 ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd stwierdził w świetle wniosków przedstawionych w pkt 247 tego wyroku, że należy „uznać drugą część drugiego zarzutu skarżącej, dotyczącą błędu w ocenie, jakiego dopuściła się Komisja w odniesieniu do obliczania czasu udziału skarżącej w naruszeniu, za zasadną”.
- 20 W pkt 302 ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd uznał w odniesieniu do zarzutu drugiego, że należało „częściowo uwzględnić zarzut drugi w zakresie, w jakim przyjęty przez Komisję w celu obliczenia grzywny nałożonej na skarżącą czas trwania naruszenia popełnionego przez skarżącą [był] błędny”.
- 21 W pkt 302 ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd orzekł, że należało „w części uwzględnić żądanie stwierdzenia nieważności [...] decyzji [z 2008 r.] w zakresie, w jakim, po pierwsze, zgodnie z art. 1 decyzji Komisji [Aragonesas] uczestniczył[...] w naruszeniu od dnia 16 grudnia 1996 r. do dnia 27 stycznia 1998 r. oraz od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 9 lutego 2000 r., a po drugie, w zakresie, w jakim zgodnie z jej art. 2 grzywna zosta[ła] ustalona na kwotę 9,9 mln EUR”.
- 22 Wreszcie w pkt 307 ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd przypomniał w szczególności, że Komisja była zobowiązana wyciągnąć konsekwencje z wniosków zaprezentowanych w pkt 303 rzeczonoego wyroku.
- 23 W wyroku z dnia 25 października 2011 r. Uralita/Komisja (T-349/08, zwanym dalej „wyrokiem Uralita”, EU:T:2011:622) Sąd oddalił w całości jako bezzasadną skargę wniesioną przez skarżącą.
- 24 Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. Komisja poinformowała skarżącą i Aragonesasa o konsekwencjach, jaki zamierzała wyciągnąć z ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621). Jeśli chodzi o Aragonesasa, Komisja wskazała w tym zakresie, że zamierzała zaproponować kolegium komisarzy nałożenie na niego grzywny, której wysokość zostanie na nowo określona zgodnie z art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 z uwzględnieniem okresu naruszenia stwierdzonego w ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621). Co się tyczy skarżącej, Komisja stwierdziła, że wprawdzie w ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622) Sąd oddalił skargę w całości, tak że grzywna nałożona na nią w decyzji z 2008 r. została utrzymana w dotyczącym jej zakresie, jednak instytucja ta zamierzała zaproponować kolegium komisarzy, po pierwsze, zmianę czasu trwania naruszenia, w którym skarżąca wzięła udział, aby ów okres zbiegał się z okresem uwzględnionym w odniesieniu do Aragonesasa, a po drugie, w konsekwencji obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na zasadzie odpowiedzialności solidarnej ponoszonej wspólnie z Aragonesasem. Równocześnie z pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. Komisja skierowała odpowiednio do skarżącej i do Aragonesasa żądanie udzielenia informacji, aby móc sfinalizować swą propozycję skierowaną do kolegium komisarzy.
- 25 Pismem z dnia 19 grudnia 2011 r., wystosowanym w odpowiedzi na pismo z dnia 5 grudnia 2011 r., Aragonesas i skarżąca poinformowali Komisję, że chociaż nie podzielali jej punktu widzenia w odniesieniu do konsekwencji, jakie trzeba było wyciągnąć w stosunku do skarżącej z ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), odpowiedzieli oni na żądanie udzielenia informacji w celu uzyskania zwrotu przynajmniej części kwoty grzywny, która została na nich nałożona na zasadzie odpowiedzialności solidarnej w decyzji z 2008 r. Dodali oni, że wspomniane pismo pozostawało bez wpływu na ich sytuację prawną.

26 Pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. skarżąca, po pierwsze, poinformowała Komisję, że w wyniku połączenia z Ercrosem Aragonesas przestał istnieć z dniem 31 maja 2010 r. Po drugie, wskazała ona, że chociaż Aragonesas pozostaje solidarnie odpowiedzialny za omawiane naruszenie za okres, którego Sąd nie unieważnił w ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), zgodnie z umową sprzedaży akcji, którą skarżąca podpisała z Ercrosem, miała ona sama ponieść finansową odpowiedzialność za zapłatę całej grzywny, która miała zostać nałożona na mocy decyzji zmieniającej wydanej w następstwie tego wyroku oraz ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622). W piśmie tym skarżąca wskazała w szczególności, co następuje:

„[...] Uralita uznaje więc bez zastrzeżeń swą odpowiedzialność z tytułu naruszenia za okres od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w ramach postępowania prowadzonego przez Komisję w sprawie 38.695 – Chloran sodu.

W świetle powyższego i zważywszy na swój interes w wydaniu decyzji zmieniającej oraz w tym, by zapłacona tymczasowo grzywna została jej zwrócona w możliwie najkrótszym terminie, Uralita wyraża swą zgodę na to [...], by samodzielnie ponieść odpowiedzialność za zapłatę całej grzywny ustalonej w takiej decyzji za okres naruszenia określony w [ww. w pkt 17] wyroku [Aragonesas, (EU:T:2011:621)], mianowicie za okres od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., oraz na to [...], by wszelka decyzja zmieniająca została wysłana wyłącznie do niej, bez konieczności podjęcia żadnej innej czynności proceduralnej niż pismo z dnia 5 grudnia 2011 r. zawierające prezentację okoliczności faktycznych”.

27 W dniu 27 marca 2012 r. Komisja wydała decyzję C(2012) 1965 final zmieniającą decyzję Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 – Chloran sodu) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). W zaskarżonej decyzji Komisja przypominała okoliczności powstania sporu i wspominała w szczególności o oddaleniu przez Sąd w ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622) całej skargi wniesionej przez skarżącą na decyzję z 2008 r., a następnie uznała, że grzywna w wysokości 9 900 000 EUR nałożona na skarżącą została utrzymana. W motywach 8 i 9 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała jednak, co następuje:

„(8) Wprawdzie Sąd oddalił skargę Urality o stwierdzenie nieważności decyzji [z 2008 r.], Komisja uważa jednak za stosowne – zważywszy na częściowe stwierdzenie nieważności decyzji orzeczone w [ww. w pkt 17] wyroku Aragonesas [EU:T:2011:621] – skrócenie czasu trwania naruszenia w odniesieniu do Urality i ustalenie go na okres przyjęty w [ww.] wyroku Aragonesas, mianowicie na okres od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

(9) Ponadto zważywszy na szczególne okoliczności sprawy, a w szczególności na oświadczenia Urality zawarte w jej piśmie z dnia 23 stycznia 2012 r. [...], oraz na fakt, iż Uralita zapłaciła już tymczasowo Komisji całą kwotę grzywny [nałożonej w decyzji z 2008 r.] w terminie wskazanym w decyzji, Komisja postanowiła zmienić decyzję w zakresie, w jakim została wydana i doręczona Uralicie, poprzez:

a) skrócenie czasu trwania udziału w naruszeniu i ustalenie go na okres od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.;

b) ustalenie na podstawie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 grzywny, która będzie odpowiadała zmodyfikowanemu czasowi trwania naruszenia i za zapłatę której Uralita będzie odpowiedzialna”.

28 Co się tyczy obliczenia nowej kwoty grzywny nałożonej na skarżącą, Komisja zastosowała te same parametry co parametry wykorzystane w decyzji z 2008 r., z wyjątkiem mnożnika odnoszącego się do czasu trwania naruszenia, który Komisja ustaliła na poziomie 0,91, aby odzwierciedlić krótszy okres naruszenia.

29 Jeżeli chodzi o odsetki od kwoty grzywny wynoszącej 9 900 000 EUR, nałożonej w decyzji z 2008 r., narosłe od momentu tymczasowego uiszczenia jej przez skarżącą, Komisja stwierdziła w motywie 11 zaskarżonej decyzji, że „skoro Sąd potwierdził udział [skarżącej] w naruszeniu w okresie od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., odsetki od kwoty grzywny ustalonej w niniejszej decyzji [...] przypadają Komisji, w związku z czym Komisja je zatrzymuje”.

30 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł 1

W decyzji [z 2008 r.] wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 1 lit. h) otrzymuje następujące brzmienie:

»h) Uralita SA, od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.«

2) artykuł 2 akapit pierwszy lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:

»f) Uralita SA: 4 231 000 EUR«.

Artykuł 2

Odsetki od kwoty grzywny wynoszącej 4 231 000 EUR, narosłe od momentu jej tymczasowego uiszczenia w dniu 16 września 2008 r., przypadają Komisji, która te odsetki zatrzymuje.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do:

Urality [...]”.

31 W dniu 3 kwietnia 2012 r. Komisja zwróciła skarżącej kwotę 5 981 569 EUR. Owa kwota została obliczona na podstawie różnicy między grzywną w wysokości 9 900 000 EUR nałożoną w decyzji z 2008 r. (zwaną dalej „grzywną początkową”) a grzywną w wysokości 4 231 000 EUR nałożoną w zaskarżonej decyzji, powiększonej o odsetki odnoszące się do tej różnicy od momentu tymczasowego uiszczenia grzywny początkowej.

Przebieg postępowania i żądania stron

32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 czerwca 2012 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

33 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakłada w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 4 231 000 EUR;
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

34 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 35 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 266 TFUE.
- 36 Komisja kwestionuje zasadność obu zarzutów podniesionych przez skarżącą. Na wstępie podnosi ona w istocie, że skarga – w zakresie, w jakim opiera się na zarzucie pierwszym – jest niedopuszczalna, ponieważ skarżąca nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie dopuszczalności

- 37 Komisja kwestionuje dopuszczalność „skargi wniesionej przez [skarżącą] w zakresie zarzutu pierwszego”. W pierwszej kolejności podnosi ona zasadniczo w tym zakresie, po pierwsze, że w sprawie, w której zapadł ww. w pkt 23 wyrok Uralita (EU:T:2011:622) skarżąca ani nie podniosła zarzutu opartego na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, ani nie zakwestionowała czasu trwania uczestnictwa Aragonesasa w omawianym naruszeniu, a po drugie, że po wydaniu ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622) nie wniesiono odwołania od tego wyroku, w związku z czym decyzja z 2008 r. stała się ostateczna w stosunku do skarżącej w zakresie, w jakim Komisja nałożyła w niej na skarżącą grzywnę w wysokości 9 900 000 EUR. Komisja dodaje, że w świetle orzecznictwa nie była zobowiązana do zapewnienia skarżącej możliwości skorzystania z faktu stwierdzenia częściowej nieważności decyzji z 2008 r. orzeczonego w ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621). W konsekwencji w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nie zastępuje decyzji z 2008 r., lecz wyłącznie ją zmienia, z jednej strony zarzut oparty na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 został podniesiony po terminie, w związku z czym jest niedopuszczalny, a z drugiej strony zakładając nawet, że stwierdzona zostanie nieważność zaskarżonej decyzji, skarżąca nie osiągnie żadnej korzyści z faktu stwierdzenia jej nieważności, ponieważ decyzja z 2008 r. ponownie nabierze mocy, tak że na skarżącą nałożona zostanie grzywna, której wysokość będzie wyższa od kwoty grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji. Tym samym skarżąca nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu zaskarżonej decyzji.
- 38 W drugiej kolejności Komisja twierdzi, po pierwsze, że w piśmie z dnia 19 grudnia 2011 r. skarżąca wyraźnie wskazała, z jednej strony, na swą zgodę poniesienia indywidualnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny, która mogła zostać na nią nałożona za okres od dnia 28 stycznia do dnia 31 grudnia 1998 r., a z drugiej strony, na swój interes w tym, by decyzja zmieniająca decyzję z 2008 r. została wydana w możliwie najkrótszym terminie, a po drugie, że skarżąca nie podniosła naruszenia art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 w toku postępowania administracyjnego dotyczącego zaskarżonej decyzji. W konsekwencji skarżąca nie może obecnie wskazywać w zasadny sposób na interes w tym, by stwierdzono nieważność decyzji zmieniającej.
- 39 Skarżąca podnosi, że zważywszy zasadniczo, po pierwsze, na przedmiot jej skargi, którym jest żądanie stwierdzenia częściowej nieważności zaskarżonej decyzji, jako że Komisja nakłada na nią w art. 1 ust. 2 tej decyzji grzywnę w wysokości 4 231 000 EUR, a po drugie, na skutki prawne, które wywiera na nią ww. w pkt 17 wyrok Aragonesas (EU:T:2011:621), ma ona interes prawny w zaskarżeniu wspomnianej zaskarżonej decyzji. Owego interesu nie podważają jej oświadczenia zawarte w piśmie z dnia 23 stycznia 2012 r.
- 40 Na wstępie należy podkreślić, że Komisja – w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy, wzywające ją do wyjaśnienia zakresu podniesionego zarzutu niedopuszczalności – wskazała, że ów zarzut dotyczył zarzutu pierwszego. To w świetle tego wyjaśnienia należy zbadać zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję.

- 41 Jeśli chodzi o dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności, należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem taka skarga wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes taki istnieje, o ile stwierdzenie nieważności tego aktu może, ze względu na swoje skutki, przynieść korzyść stronie, która wniosła tę skargę (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 lipca 2000 r., Parlament/Richard, C-174/99 P, Rec, EU:C:2000:412, pkt 33; z dnia 10 września 2009 r., Akzo Nobel i in./Komisja, C-97/08 P, Zb.Orz., EU:C:2009:536, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 28 września 2004 r., MCI/Komisja, T-310/00, Rec, EU:T:2004:275, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że Komisja twierdzi w istocie, iż skarżąca nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji na podstawie zarzutu pierwszego opartego na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003. W konsekwencji należy zbadać, w świetle przytoczonego powyżej orzecznictwa, zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w zakresie zarzutu pierwszego.
- 43 Przede wszystkim należy zauważyć, po pierwsze, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja postanowiła – jak wynika to z motywów 8 i 9 tej decyzji – zmienić decyzję z 2008 r., aby skarżąca mogła skorzystać ze skutków wydania ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621). Postanowiła ona w tym celu, z jednej strony, skrócić w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji okres naruszenia zarzucany skarżącej w decyzji z 2008 r., aby – jak wynika to z motywu 8 zaskarżonej decyzji – zbiegał się on z okresem uwzględnionym ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), a z drugiej strony, obniżyć kwotę grzywny nałożonej na skarżącą w decyzji z 2008 r., aby – jak wynika to z motywu 9 lit. b) zaskarżonej decyzji – odpowiadała ona określonemu na nowo czasowi trwania naruszenia.
- 44 Po drugie, ze stwierdzenia zawartego w pkt 43 powyżej wynika, że zaskarżona decyzja, której skarżąca jest adresatem, jest dla niej niekorzystna, ponieważ, z jednej strony, Komisja stwierdza w niej, że skarżąca uczestniczyła w ciągu nowo ustalonego okresu w naruszeniu, o którym mowa w decyzji z 2008 r., a z drugiej strony, Komisja nakłada na skarżącą grzywnę w nowej wysokości w porównaniu z kwotą ustaloną w decyzji z 2008 r. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca zmierza do stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim Komisja nałożyła na nią grzywnę po upływie terminu przedawnienia wskazanego w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003. Skarżąca nie kwestionuje w żadnym razie zgodności z prawem art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji określającego czas trwania naruszenia, który jest jej obecnie zarzucany.
- 45 Po trzecie, bezsporne jest, że naruszenie omawiane w niniejszej sprawie jest jednolitym i ciągłym naruszeniem. W konsekwencji zgodnie z przepisami art. 25 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003 termin przedawnienia przewidziany w art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia zaczął biec od dnia, w którym naruszenie zakończyło się. Wprawdzie w niniejszej sprawie okres naruszenia zarzucany skarżącej w decyzji z 2008 r. zakończył się w dniu 9 lutego 2000 r., z zaskarżonej decyzji wynika jednak, że nowy okres naruszenia zarzucany skarżącej w rzeczonyj decyzji zakończył się wcześniej, mianowicie w dniu 31 grudnia 1998 r., jak strony przyznały w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy.
- 46 W związku z tym ponieważ zmieniając czas trwania naruszenia zarzucany początkowo skarżącej w decyzji z 2008 r., Komisja ustaliła nową datę, od której zaczyna biec termin przedawnienia przewidziany w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, instytucja ta niesłusznie zarzuca skarżącej, że na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności podnosi ona zarzut pierwszy oparty na naruszeniu tego przepisu, chociaż nie podnosiła go w sprawie, w której zapadł ww. w pkt 23 wyrok Uralita (EU:T:2011:622).
- 47 Po czwarte, nie może zostać uwzględniony argument Komisji, że gdyby stwierdzono nieważność zaskarżonej decyzji, oznaczałoby to, że w zakresie, w jakim decyzja z 2008 r. stała się ostateczna w stosunku do skarżącej, art. 2 lit. f) tej decyzji nakładający na nią grzywnę

w wysokości 9 900 000 EUR nadal byłby stosowany, tak że skarżąca nie osiągnęłaby korzyści z takiego stwierdzenia nieważności. Bez konieczności rozstrzygnięcia kwestii, czy Komisja była zobowiązana do zapewnienia skarżącej możliwości skorzystania ze skutków ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), jak zostało to bowiem stwierdzone w pkt 43 powyżej, z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja postanowiła skrócić okres naruszenia zarzucany skarżącej w decyzji z 2008 r.

- 48 W konsekwencji zakładając, że Sąd uwzględni skargę na podstawie zarzutu pierwszego, zważywszy, że ów zarzut dotyczy wyłącznie art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji, stwierdzona zostanie wówczas częściowa nieważność tej decyzji wyłącznie w zakresie, w jakim określa ona nową kwotę grzywny nałożonej na skarżącą w decyzji z 2008 r., a nie w zakresie, w jakim ustala nowy okres naruszenia zarzucany skarżącej, w świetle którego należy oceniać przedawnienie uprawnienia Komisji do nałożenia grzywny. W związku z tym w celu oceny dopuszczalności zarzutu pierwszego nie należy domniemywać, że wyrok stwierdzający częściową nieważność zaskarżonej decyzji, oparty na tym zarzucie, doprowadzi do przywrócenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w decyzji z 2008 r., zważywszy na obowiązek podjęcia przez Komisję środków, które zapewnią wykonanie niniejszego wyroku zgodnie z art. 266 TFUE, jeśli chodzi w szczególności o jej uprawnienie do nałożenia grzywny na skarżącą w związku z nowym okresem naruszenia ustalonym w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji (zob. wyrok CAS *Succhi di Frutta/Komisja*, T-191/96 i T-106/97, Zb.Orz., EU:T:1999:256, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Wynika stąd, że stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie zarzutu pierwszego przyniosłoby skarżącej korzyść w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 41 powyżej. Należy więc uznać, że zarzut pierwszy jest dopuszczalny.
- 50 Na ów wniosek nie ma wpływu argument Komisji, że w piśmie z dnia 19 grudnia 2011 r. skarżąca wyraźnie wskazała na swą zgodę poniesienia indywidualnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny, która mogła zostać na nią nałożona w decyzji zmieniającej decyzję z 2008 r. ze względu na nowo ustalony okres naruszenia. Wbrew twierdzeniom Komisji z treści pisma z dnia 19 grudnia 2011 r. nie wynika bowiem, że skarżąca wyraziła w nim taką zgodę. W rzeczonym piśmie skarżąca formułuje uwagi w kwestii konsekwencji, jakie Komisja zamierzała wyciągnąć w następstwie wydania ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) i ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622), w szczególności w odniesieniu do należnego jej zwrotu przynajmniej części kwoty grzywny początkowej.
- 51 Należy jednak stwierdzić, że w piśmie z dnia 23 stycznia 2012 r. skarżąca poinformowała Komisję, że sama poniesie finansową odpowiedzialność za zapłatę całej grzywny, która zostanie na nią nałożona na podstawie decyzji zmieniającej decyzję z 2008 r. w następstwie wydania ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) i ww. w pkt 23 wyroku Uralita (EU:T:2011:622).
- 52 Tymczasem zgodnie z orzecznictwem wprowadzie wyraźne lub dorozumiane uznanie okoliczności faktycznych lub prawnych przez przedsiębiorstwo w toku postępowania administracyjnego przed Komisją może stanowić dodatkowy dowód przy ocenie zasadności skargi sądowej, jednak nie może ono ograniczać samego wykonywania prawa do wniesienia skargi do Sądu przysługującego osobom fizycznym lub prawnym na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE. W braku wyraźnie przewidzianej w tym celu podstawy prawnej takie ograniczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami zgodności z prawem i poszanowania prawa do obrony. Należy ponadto zaznaczyć, że prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zapewnione jest w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, która zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE ma taką samą moc prawną jak traktaty. Zgodnie z art. 52 ust. 1 tej karty wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności w niej uznanych muszą być przewidziane ustawą (wyrok z dnia 1 lipca 2010 r. *Knauf Gips/Komisja*, C-407/08 P, Zb.Orz., EU:C:2010:389, pkt 90, 91).

- 53 Poza tym należy stwierdzić, że fakt, iż w piśmie z dnia 23 stycznia 2012 r. skarżąca poinformowała Komisję, że sama poniesie finansową odpowiedzialność za zapłatę całej grzywny, która mogła zostać na nią nałożona z tytułu omawianego naruszenia, nie może być rozumiany w ten sposób, że skarżąca zrezygnowała z możliwości powołania się na przepisy art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 co do ewentualnego przedawnienia uprawnienia Komisji do nałożenia na nią takiej grzywny. Z treści tego pisma wynika bowiem wyłącznie, że skarżąca zgodziła się ponieść całą odpowiedzialność za zapłatę ewentualnej grzywny nałożonej przez Komisję.
- 54 Ponadto należy stwierdzić, że w piśmie z dnia 19 grudnia 2011 r. skarżąca wyraźnie zaznaczyła, że owo pismo nie miało wpływu na jej sytuację prawną.
- 55 W konsekwencji ani treść pisma z dnia 19 grudnia 2011 r., ani treść pisma z dnia 23 stycznia 2012 r. nie może być wykorzystana przeciwko skarżącej, by zakwestionować dopuszczalność zarzutu pierwszego.
- 56 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić jako bezzasadny zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w zakresie zarzutu pierwszego, w związku z czym należy kontynuować badanie niniejszej sprawy co do istoty.

Co do istoty

- 57 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 poprzez nałożenie na nią nowej grzywny po upływie terminu przedawnienia ustalonego w tym artykule, a po drugie, naruszenie prawa, jako że Komisja postanowiła w art. 2 zaskarżonej decyzji zatrzymać odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 rzeczonyj decyzji.
- 58 Konkretnie skarżąca podnosi, po pierwsze, że zgodnie z art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji Komisja skraca okres naruszenia w stosunku do Urality, tak by ów okres odpowiadał okresowi ustalonemu przez Sąd w ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), mianowicie okresowi od dnia 28 stycznia do dnia 31 grudnia 1998 r.
- 59 Przynajmniej zgodnie z przepisami art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 skoro omawiane naruszenie zostało uznane za naruszenie ciągłe, pięcioletni termin przedawnienia zaczął biec od dnia 31 grudnia 1998 r.
- 60 Następnie wniosek o złagodzenie kary złożony w dniu 28 marca 2003 r. przez spółkę EKA, jak również decyzja Komisji z dnia 30 września 2003 r. przyznająca tej spółce, zgodnie z pkt 15 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., zwolnienie warunkowe nie stanowią zdarzeń mogących przerwać bieg terminu przedawnienia zgodnie z przepisami art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto skarżąca zauważa, że z praktyki decyzyjnej Komisji dotyczącej rzeczonyj komunikatu wynika, że Komisja uwzględnia jako akt przerywający bieg terminu przedawnienia pierwsze żądanie udzielenia informacji. Tak więc w motywie 492 decyzji z 2008 r. Komisja przyjęła pierwsze żądanie udzielenia informacji z dnia 10 września 2004 r. jako zdarzenie mogące przerwać bieg terminu w omawianej sprawie. Owa praktyka decyzyjna uniemożliwia Komisji powołanie się obecnie na inny rodzaj aktu, taki jak decyzja o przyznaniu zwolnienia warunkowego, który stanowiłby akt przerywający bieg terminu przedawnienia.
- 61 Wreszcie w braku jakiegokolwiek innego wydarzenia przerywającego bieg terminu przedawnienia termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 upłynął w dniu 31 grudnia 2003 r.

- 62 W konsekwencji skarżąca uważa, że nakładając na nią w art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji grzywnę z tytułu czas trwania naruszenia wskazanego w art. 1 ust. 1 tej decyzji, Komisja naruszyła art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003.
- 63 Po drugie, skarżąca twierdzi, że skoro Komisja nie mogła już nałożyć na nią nowej grzywny w zaskarżonej decyzji, instytucja ta nie mogła zgodnie z prawem postanowić w art. 2 rzeczonyj decyzji, że zatrzyma dla siebie odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 wspomnianej decyzji, mianowicie 4 231 000 EUR.
- 64 Po trzecie, skarżąca podnosi w replice przede wszystkim, że aby zająć stanowisko w kwestii, czy Komisja mogła jeszcze nałożyć na nią grzywnę na podstawie przepisów art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, a zatem czy instytucja ta miała prawo zatrzymać odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji, należy określić, czy stwierdzenie częściowej nieważności decyzji z 2008 r. w ww. w pkt 17 wyroku *Aragonesas* (EU:T:2011:621) wywołało skutki w stosunku do niej. Skarżąca podnosi w tym względzie, że w zakresie, w jakim została uznana za solidarnie odpowiedzialną za omawiane naruszenie, wynikające wyłącznie z zachowania *Aragonesasa* o znamionach naruszenia, jedynie z powodu wywierania przez nią decydującego wpływu na *Aragonesasa* oraz w wyniku wejścia w prawa i obowiązki spółki EIA, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji z 2008 r. w ww. w pkt 17 wyroku *Aragonesas* (EU:T:2011:621) wywołało skutki w stosunku do niej. W konsekwencji powinna ona skorzystać z ewentualnego przedawnienia jedynej grzywny nałożonej na zasadzie odpowiedzialności solidarnej na nią i na *Aragonesasa*.
- 65 Następnie skarżąca uważa, że skoro w ww. w pkt 17 wyroku *Aragonesas* (EU:T:2011:621) Sąd uchylił całą grzywnę, która została na nią nałożona w decyzji z 2008 r. na zasadzie odpowiedzialności solidarnej ponoszonej wspólnie z *Aragonesasem*, Komisja nałożyła na skarżącą w zaskarżonej decyzji nową grzywnę. W konsekwencji zaskarżona decyzja podlega wszystkim zasadom dotyczącym przedawnienia określonym w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003.
- 66 Wreszcie nawet jeśli termin przedawnienia został przerwany z chwilą wydania decyzji Komisji z dnia 30 września 2003 r. o przyznaniu warunkowego zwolnienia spółce EKA oraz mając na uwadze zawieszenie terminu przedawnienia przewidzianego w art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, grzywna nałożona w zaskarżonej decyzji została nałożona po upływie maksymalnego dziesięcioletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 25 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 67 Komisja kwestionuje wszystkie argumenty przedstawione na poparcie zarzutu pierwszego.
- 68 Na wstępie Sąd stwierdza, że zarzut pierwszy opiera się na dwóch zastrzeżeniach dotyczących naruszenia prawa. Jeśli chodzi o drugie zastrzeżenie, ze skargi wynika, że skarżąca nie określiła zasady prawa, która jej zdaniem została naruszona przez Komisję, gdy ta postanowiła w art. 2 zaskarżonej decyzji zatrzymać odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 rzeczonyj decyzji.
- 69 Należy jednak od razu zaznaczyć, że w ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, iż Komisja naruszyła art. 266 TFUE, ponieważ instytucja ta, postanawiając w istocie w art. 2 zaskarżonej decyzji zatrzymać kwotę nowej grzywny, jaką na nią nałożyła, oraz odsetki narosłe od tej kwoty od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej, nie wyciągnęła wszystkich konsekwencji z ww. w pkt 17 wyroku *Aragonesas* (EU:T:2011:621).
- 70 Jednakże w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy, dotyczące zakresu zarzutu drugiego, skarżąca przyznała – jak zostało to ujęte w protokole z rozprawy – że art. 2 zaskarżonej decyzji dotyczył jedynie odsetek narosłych od nowej kwoty grzywny określonej w art. 1 ust. 2 tej decyzji. W konsekwencji zarzut drugi należy rozumieć w ten sposób, że skarżąca kwestionuje wyłącznie

okoliczność, że Komisja postanowiła, w art. 2 zaskarżonej decyzji, zatrzymać odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 rzeczonyj decyzji.

- 71 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zastrzeżenie drugie podniesione na poparcie zarzutu pierwszego jest identyczne z uzasadnieniem przedstawionym przez skarżącą na poparcie zarzutu drugiego opartego na naruszeniu art. 266 TFUE. W konsekwencji przede wszystkim należy dokonać wykładni zastrzeżenia drugiego zarzutu pierwszego w świetle zarzutu drugiego i uznać na tej podstawie, że w ramach wspomnianego zastrzeżenia skarżąca podnosi naruszenie art. 266 TFUE. Następnie z uwagi na identyczny przedmiot zastrzeżenia drugiego zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego, ponieważ oba zmierzają do stwierdzenia nieważności art. 266 TFUE, należy zbadać je łącznie. Wreszcie z treści zarzutu pierwszego wynika w istocie, że druga część tego zarzutu opiera się na stwierdzeniu zasadności jego pierwszej części. Skarżąca uważa bowiem, że jedynie w zakresie, w jakim Komisja nie mogła już nałożyć na nią grzywny w nowej wysokości, odsetki, które narosły od momentu tymczasowej zapłaty grzywny początkowej od części tej grzywny równej nowej kwocie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2 rzeczonyj decyzji, zostały bezprawnie zatrzymane przez Komisję. W konsekwencji należy uznać, że zarzut drugi i zastrzeżenie drugie zarzutu pierwszego opierają się w ten sam sposób na wcześniejszym stwierdzeniu przez Sąd zasadności pierwszej części zarzutu pierwszego.
- 72 Jeśli chodzi o pierwsze zastrzeżenie zarzutu pierwszego, oparte na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, należy zaznaczyć, że zmierza ono w istocie do stwierdzenia przez Sąd, że Komisja nie mogła już nałożyć grzywny na skarżącą.
- 73 W pierwszej kolejności, należy zaznaczyć, że pierwsza część zarzutu pierwszego opiera się na założeniu, że w ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) Sąd stwierdził nieważność całego art. 2 lit. f) decyzji z 2008 r., tak że w zaskarżonej decyzji Komisja przyjęła nową decyzję o nałożeniu grzywny na skarżącą.
- 74 Owo założenie okazuje się błędne. Z treści pkt 2 sentencji ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) wynika bowiem wyraźnie, że Sąd stwierdził nieważność art. 2 lit. f) decyzji z 2008 r. „w zakresie, w jakim ustala on kwotę grzywny na 9,9 mln EUR”. W związku z tym stwierdzenie nieważności wspomnianego artykułu decyzji z 2008 r. jest – z uwagi na użycie wyrażenia „w zakresie, w jakim” – częściowe, ponieważ ogranicza się do samej kwoty ustalonej grzywny, i nie dotyczy decyzji Komisji o nałożeniu grzywny.
- 75 Taka wykładnia art. 2 lit. f) decyzji z 2008 r. znajduje poparcie w uzasadnieniu ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621), które jest zawarte w pkt 247, 258, 302 i 303 tego wyroku, przytoczonych w pkt 18–21 powyżej.
- 76 W konsekwencji zarówno z sentencji, jak i z uzasadnienia ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621) wynika, że Sąd stwierdził nieważność art. 2 lit. f) decyzji z 2008 r. wyłącznie w zakresie, w jakim Komisja ustaliła w nim kwotę grzywny. Sąd nie stwierdził w żadnym razie nieważności wspomnianego artykułu w zakresie, w jakim Komisja postanowiła – na podstawie przepisów art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 – nałożyć grzywnę na zasadzie odpowiedzialności solidarnej na Aragonesasa i skarżącą.
- 77 Wbrew twierdzeniom skarżącej Komisja nie przyjęła w zaskarżonej decyzji nowej decyzji o nałożeniu na nią grzywny. Celem i skutkiem wspomnianej decyzji było bowiem utrzymanie w mocy części grzywny nałożonej początkowo na skarżącą w decyzji z 2008 r. w wysokości 4 231 000 EUR, mianowicie kwoty wskazanej w art. 1 ust. 1 lit. f) zaskarżonej decyzji. W związku z tym aby dokonać oceny zasadności pierwszej części zarzutu pierwszego opartej na przedawnieniu uprawnienia Komisji do nałożenia grzywny na skarżącą, należy uwzględnić datę, kiedy Komisja postanowiła nałożyć tę

grzywnę na skarżącą, mianowicie dzień wydania decyzji z 2008 r., czyli dzień 11 czerwca 2008 r., a nie datę wydania zaskarżonej decyzji, która – jak wynika to z tejże decyzji – miała na celu umożliwić skarżącej skorzystanie ze skutków wydania ww. w pkt 17 wyroku Aragonesas (EU:T:2011:621).

- 78 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, należy przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem, w związku z art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003, przysługujące Komisji uprawnienie do nakładania grzywien na przedsiębiorstwa, jeżeli umyślnie lub wskutek niedbalstwa dopuszczają się naruszenia przepisów art. 101 TFUE, podlega pięcioletniemu terminowi przedawnienia.
- 79 Zgodnie z art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 bieg przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym popełniono naruszenie. Przepis ten stanowi jednak, że w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń bieg przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym naruszenie zostało zakończone.
- 80 Artykuł 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 stanowi, że wszelkie działania podjęte przez Komisję lub organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia dochodzenia lub postępowania w odniesieniu do naruszeń przerywają bieg terminu przedawnienia, mianowicie w szczególności wystosowane przez Komisję pisemne żądanie udzielenia informacji, przy czym bieg terminu przedawnienia uznaje się za przerwany w dniu, w którym co najmniej jedno przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, które uczestniczyły w naruszeniu, zostaną powiadomione o podjętych działaniach.
- 81 Stosownie do art. 25 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 przerwanie biegu terminu przedawnienia wywiera skutek w stosunku do „wszystkich” przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, które uczestniczyły w naruszeniu (wyrok z dnia 27 czerwca 2012 r., Bolloré/Komisja, T-372/10, Zb.Orz., EU:T:2012:325, pkt 201).
- 82 Artykuł 25 ust. 5 zdanie pierwsze stanowi zaś w szczególności, że po każdym przerwaniu terminu przedawnienia biegnie na nowo.
- 83 W niniejszej sprawie, po pierwsze, strony są zgodne co do tego, że omawiane naruszenie jest jednolitym i ciągłym naruszeniem. W konsekwencji zgodnie z przepisami art. 25 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003 termin przedawnienia przewidziany w art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia zaczął biec „od dnia zaniechania naruszenia”, to jest – jak zostało to stwierdzone w pkt 45 powyżej – w dniu 31 grudnia 1998 r. Ze względu na brak aktu przerywającego bieg terminu przedawnienia pięcioletni termin przedawnienia wskazany w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 powinien w zasadzie upłynąć w dniu 31 grudnia 2003 r.
- 84 Po drugie, należy zbadać, czy – jak podnosi Komisja – pięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 został przerwany przed dniem 31 grudnia 2003 r. wskutek działania Komisji w rozumieniu art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 85 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem z postanowień art. 25 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że jeżeli dane przedsiębiorstwo uczestniczyło w naruszeniu, to znaczy jeżeli zostało ono zidentyfikowane jako takie w zaskarżonej decyzji, przerwanie biegu terminu przedawnienia, wynikające z podania do wiadomości aktu dochodzenia lub ścigania co najmniej jednemu przedsiębiorstwu (temu bądź innemu), zidentyfikowanemu również jako przedsiębiorstwo, które uczestniczyło w naruszeniu, wywiera skutek w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa. Akty przerywające bieg terminu przedawnienia wywołują zatem skutki erga omnes w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw, które uczestniczyły w danym naruszeniu (zob. podobnie ww. w pkt 81 wyrok Bolloré/Komisja, EU:T:2012:325, pkt 201, 205 i 211).

- 86 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca została wskazana w zaskarżonej decyzji jako podmiot uczestniczący w naruszeniu. W związku z tym gdyby akt przerywający bieg terminu przedawnienia został uwzględniony w tym przypadku, można by było powoływać się więc na niego względem skarżącej.
- 87 Ponadto należy zastanowić się, czy – jak podnosi Komisja – jej decyzja z dnia 30 września 2003 r. o przyznaniu spółce EKA, zgodnie z pkt 15 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., warunkowego zwolnienia winna zostać uznana za akt przerywający bieg terminu przedawnienia w rozumieniu art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 88 Należy przypomnieć w tym względzie, po pierwsze, że zgodnie z orzecnictwem wyliczenie zawarte w art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i wprowadzone przez wyrażenie „w szczególności” nie jest w żadnym razie wyczerpujące oraz że ów przepis nie uzależnia przerwania biegu terminu przedawnienia od aktu podanego do wiadomości lub od pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 października 2002 r., *Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, Rec, EU:C:2002:582, pkt 141, 162), a po drugie, że przerwanie biegu terminu przedawnienia stanowi wyjątek od zasady pięcioletniego terminu przedawnienia, w związku z czym powinno ono jako takie być interpretowane w sposób restrykcyjny (wyrok z dnia 19 marca 2003 r., *CMA CGM i in./Komisja*, T-213/00, Rec, EU:T:2003:76, pkt 484).
- 89 Ponadto z postanowień art. 25 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że aby działanie Komisji mogło doprowadzić do przerwania biegu terminu przedawnienia w rozumieniu tego rozporządzenia, powinno ono zostać podjęte w szczególności „w celu przeprowadzenia dochodzenia lub postępowania w odniesieniu do naruszeń”.
- 90 Jeśli chodzi o politykę łagodzenia sankcji prowadzoną przez Komisję, Trybunał orzekł, że programy łagodzenia sankcji stanowią przydatne narzędzie umożliwiające skuteczne wykrywanie i eliminowanie naruszeń reguł konkurencji, a tym samym służą realizacji celu, jakim jest skuteczne stosowanie art. 101 TFUE i 102 TFUE (wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., *Pfleiderer*, C-360/09, Zb.Orz., EU:C:2011:389, pkt 25).
- 91 Sąd podobnie uważa, że „[p]rogram łagodzenia sankcji realizuje w ten sposób cel polegający na prowadzeniu dochodzeń, ściganiu i odstraszaniu w odniesieniu do praktyk należących do najpoważniejszych naruszeń art. 101 TFUE” (wyrok z dnia 9 września 2011 r., *Deltafina/Komisja*, T-12/06, Zb.Orz., EU:T:2011:441, pkt 107).
- 92 Sąd orzekł też, że udzielenie warunkowego zwolnienia z grzywien powoduje nadanie w postępowaniu administracyjnym szczególnego statusu przedsiębiorstwu spełniającemu warunki wymienione w pkt 8 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., co wywołuje określone skutki prawne (ww. w pkt 91 wyrok *Deltafina/Komisja*, EU:T:2011:441, pkt 114).
- 93 Jak wynika to z pkt 103–118 ww. w pkt 91 wyroku *Deltafina/Komisja* (EU:T:2011:441), które dotyczą programu łagodzenia sankcji stosowanego przez Komisję, przyznanie warunkowego zwolnienia podmiotowi wnoszącemu o złagodzenie sankcji przyczynia się do zapewnienia pełnej skuteczności tego programu, ponieważ zmierza do umożliwienia skorzystania z preferencyjnego traktowania przedsiębiorstwom, które współpracują z Komisją w dochodzeniach w sprawie tajnych karteli dotyczących praktyk należących do najpoważniejszych naruszeń art. 101 TFUE (ww. w pkt 91 wyrok *Deltafina/Komisja*, EU:T:2011:441, pkt 103, 105). W ten sposób przedsiębiorstwa te, w zamian za swą czynną i dobrowolną współpracę w dochodzeniu, ułatwiając Komisji zadanie polegające na stwierdzeniu i ściganiu naruszeń reguł konkurencji, mogą otrzymać preferencyjne traktowanie w zakresie grzywien, które w innym przypadku zostałyby na nie nałożone, pod warunkiem że spełniają warunki wymienione w komunikacie w sprawie współpracy z 2002 r. (ww. w pkt 91 wyrok *Deltafina/Komisja*, EU:T:2011:441, pkt 108).

94 Poza tym należy przypomnieć, że pkt 8 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. stanowi, co następuje:

„Komisja przyzna przedsiębiorstwu zwolnienie z wszelkich grzywien, które w przeciwnym przypadku byłyby nałożone, jeżeli:

- a) przedsiębiorstwo jako pierwsze przedłożyło dowody, które w opinii Komisji umożliwiają podjęcie decyzji o przeprowadzeniu postępowania w rozumieniu art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 17 w związku z zarzutem kartelu wpływającego na Wspólnotę; lub
- b) przedsiębiorstwo jako pierwsze przedłożyło dowody, które w opinii Komisji mogą umożliwić stwierdzenie naruszenia art. [101 TFUE] w związku z zarzutem kartelu wpływającego na Wspólnotę”.

95 Zgodnie z pkt 11 lit. a)–c) komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r.:

„Poza warunkami określonymi [odpowiednio] w pkt 8 lit. a) i pkt 9 lub w pkt 8 lit. b) i pkt 10, [...], w każdym przypadku muszą być łącznie spełnione następujące warunki w celu zakwalifikowania przedsiębiorstwa do jakiegokolwiek zwolnienia z grzywiny:

- a) przedsiębiorstwo współpracuje w pełni, stale i bez opóźnień, poprzez procedury administracyjne [przez cały czas trwania postępowania administracyjnego] Komisji oraz dostarcza Komisji wszelkich dowodów, w których posiadanie wejdzie lub które są dla niego osiągalne w odniesieniu do domniemanego naruszenia. Przede wszystkim pozostaje do dyspozycji Komisji w zakresie sprawnego udzielania odpowiedzi na wszelkie pytania, co może przyczynić się do ustalenia danego stanu faktycznego;
- b) przedsiębiorstwo przerywa swój udział w domniemanym naruszeniu najpóźniej z chwilą, w której przedkłada [odpowiednio] dowody na mocy pkt 8 lit. a) lub pkt 8 lit. b), [...];
- c) przedsiębiorstwo nie podjęło żadnych kroków zmierzających do zmuszania innych przedsiębiorstw do uczestniczenia w naruszeniu”.

96 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 90–95 powyżej należy zaznaczyć wprawdzie, że program łagodzenia sankcji przyczynia się bezpośrednio do zapewnienia pełnej skuteczności polityki ścigania naruszeń reguł konkurencji Unii Europejskiej, za którą Komisja jest odpowiedzialna. Następnie decyzja o przyznaniu warunkowego zwolnienia z grzywiny podmiotowi wnoszącemu o złagodzenie sankcji świadczy o tym, że jego wniosek spełnia warunki wstępne, pozwalające mu – po zakończeniu postępowania administracyjnego i pod pewnymi warunkami – skorzystać z ostatecznego zwolnienia z grzywiny. Wreszcie ów status proceduralny, przysługujący podmiotowi wnoszącemu o złagodzenie sankcji na podstawie decyzji przyznającej mu zwolnienie warunkowe, zobowiązuje zainteresowanego, który zamierza skorzystać z ostatecznego zwolnienia, do zachowywania się, aż do wydania przez Komisję ostatecznej decyzji, w sposób, który spełnia przesłanki określone w pkt 11 lit. a)–c) komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. Owo zachowanie podmiotu wnoszącego o złagodzenie sankcji charakteryzuje się w szczególności obowiązkiem, po pierwsze, zapewnienia Komisji pełnej, stałej i sprawnej współpracy przez cały czas trwania postępowania administracyjnego, a po drugie, dostarczenia Komisji wszelkich dowodów, które on posiada lub które są dla niego dostępne w odniesieniu do domniemywanego naruszenia.

97 W konsekwencji decyzja o przyznaniu podmiotowi wnoszącemu o złagodzenie sankcji warunkowego zwolnienia, która przyznaje mu taki status proceduralny, ma fundamentalny charakter, gdyż umożliwia Komisji wszczęcie dochodzenia i postępowania w sprawie domniemywanego naruszenia. W związku z tym należy uznać, że ów akt proceduralny przyjęty przez Komisję zmierza do wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie naruszenia w rozumieniu art. 25 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia

nr 1/2003 i może tym samym zostać uznany za akt przerywający bieg terminu przedawnienia. Jak zostało przypomniane w pkt 85 powyżej, taki akt przerywający bieg terminu przedawnienia wywołuje skutki erga omnes w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw, które uczestniczyły w danym naruszeniu.

- 98 Zważywszy na wniosek przedstawiony w pkt 97 powyżej, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie bieg terminu przedawnienia, który rozpoczął się w stosunku do skarżącej w dniu 31 grudnia 1998 r., został przerwany cztery lata i dziewięć miesięcy później wskutek wydania przez Komisję decyzji z dnia 30 września 2003 r. o przyznaniu spółce EKA warunkowego zwolnienia. Tak więc termin przedawnienia zaczął biec od nowa w momencie wydania tej decyzji, a jedenaście miesięcy i dziesięć dni później jego bieg został ponownie przerwany wskutek wystosowania przez Komisję żądania udzielenia informacji z dnia 10 września 2004 r. skierowanego między innymi do Aragonesasa. Termin przedawnienia zaczął więc znów biec od nowa i biegł aż do wydania w dniu 11 czerwca 2008 r., a zatem trzy lata i dziewięć miesięcy później, decyzji z 2008 r. W konsekwencji w świetle wniosku przedstawionego w pkt 77 powyżej, zgodnie z którym należy uwzględnić datę, kiedy Komisja postanowiła nałożyć grzywnę na skarżącą, mianowicie dzień wydania decyzji z 2008 r., czyli dzień 11 czerwca 2008 r., decyzja ta, której skutki zostały częściowo utrzymane w mocy na podstawie zaskarżonej decyzji, co się tyczy kwoty grzywny w wysokości 4 231 000 EUR, została wydana przed upływem pięcioletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003.
- 99 Po pierwsze, wniosku tego nie podważa argument przedstawiony przez skarżącą, zgodnie z którym Komisja uznała w motywie 492 decyzji z 2008 r. pierwsze żądanie udzielenia informacji z dnia 10 września 2004 r. za akt, który przerwał bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie. Fakt, że Komisja nawiązała do tego aktu w decyzji z 2008 r. nie może bowiem pozbawić jej możliwości powołania się obecnie na wcześniejszy akt, taki jak decyzja z dnia 30 września 2003 r., która jej zdaniem również mogła przerwać bieg tego terminu przedawnienia. Z treści wspomnianego motywu wynika w istocie wyraźnie, że ów termin przedawnienia został przerwany zdaniem Komisji „najpóźniej” w dniu 10 września 2014 r. Tak więc Komisja w ogóle nie wykluczyła tego, że inne akty wydane przed żądaniem udzielenia informacji z dnia 10 września 2004 r., takie jak decyzja Komisji z dnia 30 września 2003 r. o przyznaniu warunkowego zwolnienia spółce EKA, również mogły przerwać bieg terminu przedawnienia.
- 100 Po drugie, skarżąca niesłusznie powołuje się na praktykę decyzyjną, która jej zdaniem obowiązywała do chwili obecnej w decyzjach Komisji, by stwierdzić, że instytucja ta była zobowiązana uwzględnić jako akt przerywający bieg terminu przedawnienia pierwsze żądanie udzielenia informacji, które wystosowała w dniu 10 września 2004 r. do jednego z adresatów decyzji z 2008 r. Jak wynika to bowiem ze wszystkich względów omówionych w pkt 84–97 powyżej, fakt uznania aktu Komisji za akt przerywający bieg terminu przedawnienia opiera się na stosowaniu przepisów normatywnych wynikających w niniejszej sprawie w szczególności z art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, których ostatecznej wykładni dokonuje sąd Unii. W konsekwencji wcześniejsza praktyka Komisji, na którą powołuje się skarżąca, nie może jej uniemożliwić uwzględnienia, pod kontrolą sądu Unii, rodzajów aktów przerywających bieg terminu przedawnienia innych niż pierwsze żądanie udzielenia informacji.
- 101 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o zarzut podniesiony przez skarżącą w replice, oparty na naruszeniu art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 76 regulaminu postępowania przed Sądem skarga powinna zawierać w szczególności zwięzłe omówienie podnoszonych zarzutów. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, niezależnie od kwestii terminologicznych, owo omówienie zarzutów musi być wystarczająco jasne i precyzyjne, tak by umożliwiło stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w stosownym wypadku bez potrzeby żądania innych informacji. Aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest bowiem, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których się ona opiera, wynikały przynajmniej skrótowo, lecz w sposób spójny i zrozumiały, z treści samej skargi, tak by gwarantowały pewność prawa i prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości (zob. wyrok z dnia

27 września 2006 r. Roquette Frères/Komisja, T-322/01, Zb.Orz., pkt 208 i przytoczone tam orzecznictwo). Z utrwalonego orzecznictwa wynika też, że każdy zarzut, który nie jest dostatecznie wyszczególniony w skardze wszczynającej postępowanie, należy uznać za niedopuszczalny. Podobne wymogi są przewidziane, gdy argument jest powoływany na poparcie zarzutu. Gdy chodzi o bezwzględną przeszkodę procesową, niedopuszczalność ta może być w razie potrzeby podniesiona z urzędu przez Sąd (zob. wyrok z dnia 14 grudnia 2005 r., Honeywell/Komisja, T-209/01, Zb.Orz., pkt 54, 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 102 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca nie podniosła w żaden sposób w skardze, choćby co do zasady, naruszenia art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003, w zakresie w jakim przewiduje on maksymalny dziesięcioletni termin przedawnienia, którym Komisja dysponuje, by nałożyć grzywnę. W związku z tym, jak podnosi Komisja, należy odrzucić jako niedopuszczalny zarzut podniesiony na etapie repliki, oparty na naruszeniu art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003.
- 103 Tytułem uzupełnienia należy stwierdzić, że ów zarzut jest w każdym razie ewidentnie bezpodstawny. Dziesięcioletni termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003 zaczął bowiem biec w dniu 31 grudnia 1998 r. i powinien był upłynąć najwcześniej w dniu 31 grudnia 2008 r., gdyby jego bieg nie został zawieszony zgodnie z przepisami art. 25 ust. 6 tego rozporządzenia. Jednakże bez potrzeby obliczania czasu trwania takiego ewentualnego zawieszenia należy stwierdzić, że decyzja z 2008 r. – utrzymana częściowo w mocy na podstawie zaskarżonej decyzji, jak wynika to z pkt 77 powyżej, do kwoty 4 231 000 EUR, gdy chodzi o wysokość grzywny – została wydana w dniu 11 czerwca 2008 r., to znaczy ponad sześć miesięcy przed dniem 31 grudnia 2008 r.
- 104 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić zastrzeżenie pierwsze zarzutu pierwszego jako bezzasadne.
- 105 Mając na względzie rozważania zawarte w pkt 71 powyżej, które dotyczą relacji między, z jednej strony, zastrzeżeniem pierwszym zarzutu pierwszego, a z drugiej strony, zastrzeżeniem drugim zarzutu pierwszego i zarzutem drugim, oraz zważywszy, że zastrzeżenie pierwsze zarzutu pierwszego winno zostać oddalone jako bezzasadne, należy zatem – bez konieczności wydania rozstrzygnięcia w kwestii zastrzeżenia drugiego zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego – oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 106 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 6 października 2015 r.

Podpisy